

кива често се даваха на Илариона, тъй като той бѣше младъ, хубавецъ, съ румени страни“. Играни сж били: „Геновева“, „Изгубена Станка“, „Ружица“, „Велизарий“ и др.

Въ 1870 г. била образувана българска музикална дружина (пѣвческо дружество) съ пѣвчески хоръ, въ който участвувалъ и Иларионъ. Давали концерти, вечеринки и др.

Но Иларионъ е взелъ живо участие и въ *църковната борба* тогава. Следъ изгонването на последния гръцки владика Синесий (1864 г.), малкото гърци и гърчеюци се въ Русе, се проявявали отъ време на време. Въ края на декемврий 1872 г., възползувани отъ отсѣтствието отъ града на българския митрополитъ Григорий, тѣ импровизирали въ една частна кжща църква и повикали гръцкия свещеникъ отъ Гюргево да служи на Нова година. Като се научили гражданитѣ за това, на 31 декемврий 1872 г. се събрали и отправили къмъ Конака, носейки царския ферманъ (за учредяване на екзархията). Валията излѣзълъ, изслушалъ ги и обѣщалъ, че нѣма да позволи гръцката служба. Въпрѣки това, вечерната започнала. Тогава гражданитѣ се събрали отново, нападнали и съборили кжщата-църква. Споредъ Обретеноеъ, *Иларионъ билъ на чело на тълпата и въобще на цѣлата демонстрация*; билъ е и въ комисията, която се явила предъ валията.

* * *

Тази мирна просвѣтна дейность прикривала другата, подмолната, която се вършила много по-енергично и ревностно. Любенъ Каравелоеъ, Ботевъ и др. въ революционнитѣ вестници бичували „мирната просвѣтна дейность подъ сѣнката на султана“, обаче, привърженцитѣ имъ въ „Българско“, учители, читалищни дейци и др. малобройни интелигентни въ малкитѣ български градове, намирали време и за нея. Тѣ редѣли училища, читалища,